

„Hostýnská bazilika je promodlené místo,“ říká P. Jiří Šolc SJ

Jiří Šolc zasvětil svůj život církvi. Většinu svého aktivního života ve službách božích strávil na Hostýně, kam nastoupil v roce 2005. Předtím byl farářem například v Českém Těšíně, Lidečku či Lounech. Jeho vztah k víře ovlivnil také Jan Pazdera. Bohoslovec, kterého totalitní komunistický režim uvěznil. Jiří Šolc si myslí, že za posledních třicet let svobody ubylo počtu věřících. „Sametová revoluce měla jistý duchovní náboj. Porevoluční nadšení však brzy opadlo a nad lidmi začalo vítězit to pozlátko – materialismus. A často právě na úkor víře,“ míní Šolc.

Pocházíte z Východních Čech, z Červeného Kostelce. Jak vzpomínáte na dětství, už v té době jste inklinoval k víře?

Měl jsem to štěstí, že jsem vyrůstal v katolické rodině. Modlili jsme se před jídlem, společně každý večer a chodili jsme pravidelně v neděli na mši svatou. Od 2. - 7. třídy jsem docházel do náboženství. V tomto ohledu jsem měl opravdu štěstí, že jsem nemusel víru hledat.

V Kostelci jste chodil i ministrovat?

Ano, již velmi brzy jsem začal. Kostelec má asi jen sedm tisíc obyvatel, ale ministrantů nás tam bylo zhruba 60. Vzniklo tam velmi dobré společenství. Velkou zásluhu na tom měl pan Jan Pazdera, který se o nás staral. Jan Pazdera byl bohoslovec, kterého v 50. letech zavřeli. Musel pak pracovat v cihelně, v dolech. Neměl jednoduchý život.

I váš otec se však dostal do křížku s režimem. Je to tak?

Otec byl před nástupem komunistů živnostník seděl. Podnikání ukončil, ale nechal doma nakoupený textil pro nás, pro rodinu. Komunisté na to přišli a otec šel sedět. Rozsudek zněl – tři roky vězení. Nakonec si však odseděl jen dva. Říkal jste, že v Kostelci vzniklo dobré společenství. Co si pod tím mám představit?

Ano. Hrávali jsme za kostelem fotbal, ve stodole ping pong. Vydávali jsme se i do Tater. Takže se dá říct, že v pubertě jsem neměl nějaké pochybnosti o víře.

Kdy jste se rozhodl, že svůj život zavázete církvi?

To byl delší proces. Nešlo o nějaký zlom. Svou roli na tom sehrál právě pan Pazdera. Pravda, o kněžství jsem ovšem uvažoval už v sedmé osmé třídě základní školy. Nakonec jsem nastoupil na průmyslovou školu a posléze i na vysokou. Přece jen seminář se v době komunismu velké oblibě netěšil. Dostudoval jsem a získal titul inženýr. Už v pátém ročníku jsem vstoupil do tovaryšstva.

Neměl jste strach? Začala normalizace, nikdo nevěděl, co bude.

Dělal jsem to „na černo“. A to až do roku 1990, kdy jsem nastoupil do funkce faráře v Jablonci nad Nisou. Bylo pro mě vše nové. Až do té doby jsem nesezdával, pohřby, křty nedělal, neměl jsem na starost vedení účetnictví.

V Jablonci jsem ale dlouho nezůstal. Asi jen půl roku.

Jablonec nad Nisou. To je daleká cesta na Hostýn.

Působil jsem i jinde. V Lidečku na Valašsku jsem strávil tři čtyři roky, čtyři roky jsem byl v Praze, šest roků v Českém Těšíně a teď jsem už 15 let tady. Nastoupil jsem v září 2005.

Která farnost, z těch, které jste objel, byla nejzbožnější?

Asi Lidečko. Procentuálně na počet obyvatel.

Změnil se počet věřících za oněch posledních 30 let?

Sametová revoluce měla jistý duchovní náboj. Porevoluční nadšení však brzy opadlo a nad lidmi začalo vítězit to pozlátko – materialismus. A často právě na úkor víře. To je škoda, protože materiální věci nám nakonec vypadnou z ruky, jak by se dalo s trochou nadsázky říct. Celkově je tedy věřících asi méně, než bylo před 30 lety. Na Hostýně to moc necítíme. Je to přece jenom poutní kostel. Lidé sem dojíždí. Ale v jednotlivých farnostech je to patrné.

Poutní kostel. Je to úplně jiné prostředí než farní kostel?

Rozdíl je v tom, že ve farnostech tvoří osazenstvo kostela poměrně stejná skupina. Tady je to naopak. Dalo by se říct, že z 90 procent je to osazenstvo vždy jiné.

Kromě věřících jezdí na Hostýn také turisté. Lidé, kteří se přijedou podívat na baziliku jako na kulturní památku.

Já jsem přesvědčen, že 90 procent návštěvníků tvoří věřící, kteří se přijeli pomodlit, případně přijeli na mši. A jen zbývajících 10 procent tvoří cyklisti, pěšáci, lyžaři a další.

V čem tkví kouzlo hostýnské baziliky?

Jednak právě to, že věřící se střídají. Lidi tak nějak cítí, že je Hostýn promodlené místo. A proto sem i rádi chodí.

V létě je to tady jako ve včelím úlu. Ruch, poutě, lidé na výletech. Největší klid je tady v podstatě v zimě?

Ano. Hlavní šrumec nastane až v dubnu. To je pak jedna mše za druhou. Ale jinak se ten život v zimě a v létě moc neliší. Přes zimní měsíce máme vždy o jednu mši za den méně – přes týden dvě denně, v sobotu tři a v neděli čtyři. Nejste samozřejmě jediný sloužící farář, ale přesto, máte vůbec čas si projít třeba Křížovou cestu nebo se dostat do města?

Na Křížovou cestu příliš nechodím. Ani do města nejezdím. Což je možná i chyba. Většinu času jsem opravdu jen na Hostýně.

Jiří Šolc se narodil 22. března 1945 v Červeném Kostelci. Vystudoval strojní fakultu v Liberci, kde se poprvé dostal do kontaktu s jezuitou. Do Tovaryšstva vstoupil 30. listopadu 1968. Na doporučení tehdejšího provinciála P. Františka Šilhana začal tajný noviciát u P. Františka Jedličky v Horním Maxově. Souběžně s noviciátem pokračoval ve studiích na strojní fakultě, kterou dokončil roku 1969.

Jakub Omelka, Kroměřížský deník 14. 1. 2020

Zdroj: https://kromerizsky.denik.cz/zpravy_region/hostynska-bazilika-je-promodlene-misto-rika-kaplan-20200114.html

Tajně svěcení jezuité

Tajně svěcení? Co to je? Nějaký podivný rituál? Pokusme se na jednom příkladu přiblížit tento jev. V dnešní době se i naše jezuitská provincie raduje ze svěcení a veřejných primicí, ale v čase budování zářných zítřků to bylo jiné.

Při svěcení dávali hokej

Ing. Jiří Šolc jel v březnu 1982 do Bratislavy. V kapse měl svatý obrázek. Nikdo netušil a ani nesměl tušit že je na něm nenápadná značka. Podle ní měl pan biskup Korec, jezuita, poznat, že doručitele posílá český provinciál, P. Jan Pavlík, ke kněžskému svěcení. Pan biskup, který pracoval jako údržbář, bydlel na sídlišti v Petržalce a byl neustále hlídán: Paní, která přišla panu biskupovi uklidit asi tři týdny před návštěvou ing. Šolce, zažila šok. Když chtěla odemknout dveře, poznala, že v zámku je zevnitř klíč. Zazvonila tedy. Nikdo se neozýval. Za okamžik ale přišli z ulice soudruzi od STB a odvedli ji. V bytě totiž v té době pracovali jejich kolegové, kteří zřejmě vysíláčkou žádali, aby je zbavili nevíтанé návštěvnice.

Po tomto incidentu byl pan biskup ještě ostražitější. Dlouholetá zkušenost se "strážci socialistické zákonnosti" jej naučila, že když chce někomu udělit kněžské svěcení, musí udělat vše pro to, aby obřad proběhl v klidu. V případě prozrazení bylo uvěznění celkem jisté. Rozhodl se proto pro nejkratší možnou formu obřadu tedy beze mše svaté. Jen polohlasem nad svěcencem pronášel modlitby, zatímco v pozadí běžela televize. Dávali hokej. Když nemohl zdůraznit vážnost chvíle hlasem, aspoň při vkládání rukou pořádně přitlačil.

Tak se stal Ing. Jiří Šolc 13. března 1982 jáhnem a knězem. Po chvíli díkyčinění (hokej stále běžel) následovala slavnostní hostina sušenky a káva.

Nový kněz byl poslán na vinici Páně, aby žehnal, modlil se, přinášel Nejsvětější obět a apoštolsky působil zatím pro většinu lidí jako laik při civilním zaměstnání.

P. Pavel Gábor SJ